

těm, kteří s ním vytvořili pouta přátelství
a vyprošovali mu nebeskou rosu v nelehkých časech

Život každého člověka je neopakovatelným vyjádřením lásky Boha k jedné, a přitom jedinečné bytosti v tomto vesmíru. Zároveň je také **velmi cenným darem** pro ty, kteří měli příležitost se s touto bytostí setkat, kterým, třeba jen na krátko, vstoupila do života.

Vnímáme, že to vše je vždy umocněno, pokud ona osoba se dokáže odpoutat od sebe samotné a je tady zřetelně pro druhé, tak jak to Boží lid právem očekává od služby kněze. Pak docela pochopitelně **není zapomenuto nic** z toho, co zanechalo svou stopu v jednotlivých životech, ale také v životě daného společenství. Tato skromná publikace vzniká z vděčnosti za obdarování, kterým byla přítomnost kněze a přítele **otce Michala Jadavana ve farnosti Odry**, v jejím okolí i v místní církevní škole svaté Anežky České, ke které přilnul takřka celým svým srdcem.

Dne 2. února 2011 tato škola v Odrách vyhlášovala výsledky literární soutěže na téma života své nebeské patronky. Tenkrát při liturgii ve farním kostele doprovázel otce Jana Larische z farnosti Ostrava-Svinov jáhen Michal. Kdo by tehdy tušil, že mu Bůh nejspíš do ucha velmi tiše zašeptá: „**Toto místo si pamatuj!**“ Bůh má své podivuhodné důvody. Pouze on sám také věděl, že mladý kandidát kněžství Michal Jadavan má před sebou na den přesně 7 let velmi intenzivního života.

P. Petr Kuník, Odry 2. února 2021

Vlastní životopis pro farní zpravodaj Římskokatolické farnosti Odry

5. 9. 2014

Jako každý člověk, který má o sobě něco říci, začínám poměrně jasným konstatováním, že jsem se narodil, a to v severomoravské metropoli **Ostravě roku 1982**. Mí rodiče se po mně patrně již neodvážili mít další děti, a tak jsem zůstal po zbytek života jedináčkem.

Ačkoli jsem byl pokřtěn jako malý chlapec, k víře jsem veden nebyl; ale už od dětství jsem si všiml, že jsem přitahován přírodními vědami a rozhodl se jako poměrně mladý, že bych chtěl svůj život zaměřit tímto směrem. V době, kdy jsem navštěvoval základní školu v Ostravě-Porubě, se tato škola začala specializovat na výtvarnou výchovu, a tak aniž bych nějak chtěl nebo si to zasloužil svými uměleckými schopnostmi, **strávil jsem pět let ve výtvarné třídě s výtvarně skutečně nadanými lidmi**, což se bohužel na mé schopnosti být umělcem nikterak neprojevilo.

Po základní škole jsem začal navštěvovat **Biskupské gymnázium v Ostravě**, kde jsem se vlastně poprvé v životě setkal s živou církví a s mladými věřícími lidmi. Ačkoli naše třída nebyla nikterak vzorovou (co se týče výuky, i duchovního života), přesto jsem přesně v polovině **díky některým svým spolužákům konvertoval**, a tak jsem z 2. ročníku odcházel na prázdniny jako nevěřící a vrátil se jako věřící. V dnešním pohledu považuji za zajímavé, že si mé konverze všimli spíše mí spolužáci, kteří se notně divili, než mí rodiče, kteří se divili až trochu později. Měl jsem v životě to veliké štěstí, že jsem se jako věřící začlenil **do farnosti Ostrava-Poruba**, kde jsem potkal jak výjimečné kněze, tak skvělé farníky, kteří mě mezi sebe velice dobře přijali.

Moje cesta dále pokračovala vytyčeným cílem, a to bylo v této fázi života **studium na Ostravské univerzitě**, kde jsem se rozhodl pro **studium matematiky a fyziky** pro střední školy. Na této škole jsem se setkal s vynikajícími lidmi jak na straně učitelů, tak na straně spolužáků. Vysokoškolská studia byla dobou, kdy jsem také prožil několik vztahů s dívkami, ale ani jeden z nich nakonec neskončil šťastně. Nevím, jestli je to pravidlem, ale domnívám se, že pokud ne všichni, tak určitě **mnoho věřících mužů si klade otázku, zda by náhodou neměli být kněžími**; i mě tato otázka napadala poměrně často, ale vždy jsem ji jistým způsobem odsouval, až jednoho dne na mě padla s celou svou vahou a pochopil jsem, že jsem před ní celou dobu utíkal. Proto jsem hned šel za svým panem farářem, který mě nevyhodil, ale naopak podpořil. Ukončil jsem studia na vysoké škole a začal se ke kněžství formovat v Olomouci: nejprve rok v Teologickém konviktu a poté pět let v semináři.

Po vysvěcení na jáhna mě otec biskup poslal **do farnosti Ostrava-Svinov**, kde jsem místnímu knězi pomáhal i ve výuce na Biskupském gymnáziu v Ostravě. Po roce jsem byl spolu se svým spolužákem Alešem Písařovicem vysvěcen na kněze a povolán **do farnosti Stará Ves nad Ondřejnicí**, kde jsem rovněž v pastorači pomáhal místnímu knězi, ale navíc jsem byl členem týmu, který se staral o program pro mladé lidi, kteří přijížděli **do střediska mládeže** no a jako poslední úkol mi ještě zbylo vyučování na gymnáziu.

Po třech letech působení ve Staré Vsi, otec biskup naznal, že je čas na změnu, a tak jsem se opět stěhoval, **tentokrát do Oder**. Zde jsem kromě toho, že mám pomáhat otci Petrovi, ustanoven **jako školní kaplan** zdejší církevní školy svaté Anežky, kde také částečně vyučuji, a mým posledním úkolem je pomáhat kněžím v našem bíloveckém děkanátu v **práci s mládeží**.

Moc se těším na společné chvíle strávené v oderské farnosti a doufám, že budou provázeny vzájemnými modlitbami.

otec Michal František Jadavan

Léta v kněžském semináři 2004 - 2010

Katedrála svatého Václava, Olomouc

Spolužáci v ročníku

Promoce na CMTF univerzity Palackého v Olomouci
a jáhenské svěcení v Ostravě Pustkovci, 19. června 2010

Farnost Ostrava - Svinov

Pevnost Presidio
La Bahia - Goliad
rok 2010

Cesty do Texasu

Hostitel P. Stephen Nestrta

Národní Park Davis Mountains
rok 2012

farnost Corn Hill
Texas 2010

Muzeum Válečné
bitevní lodě
USS Lexington

